

Geen zin

Met een boos gezicht zit Sophie op de bank. Ze kijkt expres niet naar mama, maar ze staart door het grote raam naar buiten. Ze voelt hoe mama naast haar op de bank gaat zitten. 'Kom Sophie, doe nou niet zo boos. We kunnen er toch ook gewoon over praten?'

Sophie reageert niet. Mama begrijpt haar toch niet.

'Sophie, wat is er nou? Je hebt sinds je uit school ben nog helemaal niets gezegd!'

Ze geeft geen antwoord en ze blijft stug naar buiten kijken.

'Sophie, als je zo blijft doen, dan bekijk je het maar!' Nu klinkt mama's stem ook een beetje boos. Zie je wel, ze begrijpt het toch niet.

'En zeg niet dat ik je niet begrijp,' gaat mama verder. 'Want als jij niet wil praten, kan ik je natuurlijk nooit begrijpen.'

Sophie bijt op haar lip. Daar heeft mama natuurlijk wel een beetje gelijk in.

'Ik vind het stom!' zegt ze dan.

'Wat vind je stom?' vraagt mama.

'Gewoon, alles,' antwoordt ze kort.

'Kun je dat uitleggen, Sophie? Ik begrijp het niet.'

Sophie zucht. Waarom begrijpt mama dat nou niet?

'Dat ik niet met Mark mag spelen natuurlijk!'

Nu is het mama's beurt om te zuchten. 'Dat heb ik je nu al drie keer uitgelegd. Vanmiddag kun je niet met Mark spelen, want we moeten over een uurtje naar de tandarts.'

'U had het vorige week zelf met Marks moeder afgesproken.'

'Dat was een foutje van mij. Ik was even vergeten dat we een afspraak bij de tandarts hadden.'

Sophie kijkt even snel naar mama. Dan draait ze haar hoofd weer naar het raam.

'En nu vindt Mark mij natuurlijk heel stom. Daarom wil hij vast nooit meer met mij spelen.'

Mama legt haar hand op Sophies arm.

'Waarom denk je dat?'

'Dat is toch logisch! Als je iets beloofd, moet je het ook doen. Zo werkt dat.'

Mama knikt. 'Dat is waar. Maar soms gaan de dingen wel eens anders dan je dacht. En sommige dingen zijn belangrijker dan andere dingen. Zo is de tandarts belangrijker dan bij Mark spelen. En dat mag je gewoon eerlijk tegen de ander zeggen.'

'Ik wil met Mark spelen. Ik wil niet naar de tandarts.'

Mama glimlacht zachtjes.

'Zie je er een beetje tegenop? Vorige keer ging het toch ook goed bij de tandarts.'

Sophie schudt haar hoofd. 'Toen deed het heel erg zeer.'

Mama knikt. 'Maar misschien valt het deze keer juist wel heel erg mee.'

'Maar misschien ook niet. Waarom kan ik niet gewoon met Mark spelen?'

Mama slaat haar arm om Sophie heen en trekt haar tegen zich aan.

'Ik heb een ideetje. Als jij straks dapper en zonder mopperen naar de tandarts gaat, dan bel ik vanavond Marks moeder op om te vragen of hij morgen bij jou komt spelen en dan mogen jullie zelf pannenkoeken bakken. Wat vind je daarvan?'

Sophie kijkt haar blij aan. 'Echt?'

Ze springt van de bank. 'Dan ga ik nu alvast mijn tanden poetsen, mam.'

Mama steekt haar duim op. 'Goed idee, Sophie! Ik ga met je mee.'